

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa B. G.
przeciwko (...) Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 września 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej rozstrzygnięcia oddalającego w pozostałej części apelację pozwanego,**
- 2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części,**
- 3) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2 717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez skarżącego, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnił przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do czterech, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie jako kolejny środek odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 września 2018 r. powódka B. G., która zaskarżyła wyrok Sądu drugiej instancji w całości, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zgodnie z którą Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna w części zaskarżającej korzystne dla powódki rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego oddalające w części apelację pozwanej, podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. z uwagi na brak pokrzywdzenia powódki (*gravanem*) tym rozstrzygnięciem, który jest nieodzowną przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania środka (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108). Za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w części obejmującej oddalenie apelacji pozwanego nie przemawiał także interes publiczny. W szczególności nie stwierdzono, aby w sprawie zachodziła nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Według jednolicie przyjmowanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładni przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zachodzi ona wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc

jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na uznanie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Odnośnie do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. należy zwrócić uwagę na to, że zarzut naruszenia tych przepisów tylko wyjątkowo może prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej, a mianowicie tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest do tego stopnia wadliwe, że nie pozwala na dokonanie kontroli kasacyjnej, a więc zasadności bądź bezzasadności innych zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej. W żadnym wypadku zarzut naruszenia wyżej powołanych przepisów nie może stanowić uzasadnienia do polemiki z oceną dowodów i dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych sądu *meriti*, czego nie obejmuje kontrola kasacyjna (art. 398³ § 3 k.p.c.). Wbrew stanowisku skarżącej, z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie nie tylko podstawa faktyczna rozstrzygnięcia, ale także na jakich dowodach Sąd drugiej instancji oparł swoje rozstrzygnięcie, który wskazał, że podziela ustalenia faktyczne oraz ocenę dowodów Sądu pierwszej instancji oraz odniósł się do zarzutów kwestionujące te oceny zawarte w apelacji powódki. Zarzuty skargi kasacyjnej naruszenia art. 382 k.p.c. wprost zmierzają do niedopuszczalnego ze względu na normę wyrażoną w art. 398³ § 3 k.p.c. kwestionowania oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie przez Sąd drugiej instancji. Ponadto uzasadnienie naruszenia tego zarzutu w części odnosi się do kwestii, które nie są przedmiotem regulacji tego przepisu (lakoniczne odniesienie się do zarzutów zawartych w apelacji, zaniechanie poczynienia ustaleń faktycznych, nierozpoznania wszystkich materialnych aspektów sprawy). Skarżąca zarzucając pominięcie części dowodów przez Sąd Apelacyjny, w ogóle nie wskazuje, które z konkretnie przeprowadzonych lub wskazanych w sprawie dowodów nie zostały przez ten Sąd uwzględnione poprzestając na ogólnej polemice, że nie uwzględniono okoliczności wynikających z

dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy. Konstrukcja zarzutu naruszenia art. 232 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. co doprowadziło do naruszenia art. 444 § 1 k.c. jest niezrozumiała i bliżej nie została uzasadniona ani w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani w uzasadnieniu zarzutów skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

jw